

PARTIZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

yaşasın 15-16 haziran büyük işçi direnişi !

Emekçi kardeşler, bacılar,

İşçi sınıfının şanlı direnişinin sembolü olarak Türkiye devrim tarihinde önemli bir yeri olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini devrimci bir coşkuyla selamlıyoruz. İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin doruk noktası olarak doğan 15-16 Haziran basit bir olay değildir.

O, Komprador Patron-Ağa Devletine korku salarak onun köhne saltanatını derinden tehdit etti. diğer yandan da işçi sınıfının çıkarlarını sözde savunan gerçekte ise işçi sınıfının yeminli düşmanı revizyonistleri ve devrimin yolunu karartan her türden oportünist kliği teperek geçti.

15-16 HAZİRAN NASIL DOĞDU ?

Her şeyden evvel şunu belirtelim ki, 15-16 Haziran Türkiye devrim tarihinde yeni doğan bir olay değildir. Şanlı bir mücadele geleneğine sahip ülkemiz işçi sınıfının destanlar yaratan nice mücadelelerle doludur, Türkiye devrim tarihi, emperyalist işgal döneminde yasak zincirlerini kırarak zorlu mücadelelerle kızıl 1 Mayıs geleneğini yaşatan, Nusaybin'de kahpe faşist namlulardan çıkan kurşunlara göğsünü siper eden ve daha nice mücadelelerle yiğitliğin sembolü olan işçi sınıfımızın doğurduğu 15-16 Haziranlar zengin bir mirasa sahiptirler. Tükenmez bir mücadele azmi olan bu devrimci miras sadece 15-16 Haziranlarla mı noktalandı? Hayır. O, Profilo, Sungurlar, Tariş, Tekel ve daha nice yerlerdeki mücadelelere de sahne oldu. Olacaktır.....

1970'li yıllarda faşist Türk devleti, çeşitli milliyetlerden halkımızın kanı ve canı pahasına zorla kopardığı demokratik hak ve özgürlükleri gasbetmeye çalıştı. İşçilerin sendika kurma, değişik sendikalarda örgütlenebilme hakkı ortadan kaldırılmaya, "tek ve milli sendika" adına komprador patronların uşağı Türk-İş'de işçiler örgütlenmeye mecbur bırakılmaya çalışıldı. Devrimci, demokrat, yurtsever işçilerin özellikle örgütlü olduğu "DİSK" kapatılmaya çalışıldı. Sunulan yeni karar tasarılarıyla işçilerin toplu sözleşme, grev, sigorta hakkına el atılmaya çalışıldı. Emperyalistlerin ve onların uşakları komprador patronlar ve toprak ağalarının göbekleri daha da şişebilsin, kasaları daha da dolabilsin diye hayat başta işçi sınıfı ve yoksul köylüler olmak üzere tüm emekçiler için daha da dayanılmaz hale getirildi. Ve yine özellikle 1970'li yıllarda devrimci demokratların bilincinde görülen sıçrama ve bunun doğurduğu devrimci mücadeledeki ilerleyiş, kan emici iblislerin telaşını artırdıkça artırıyordu.

Korku ve panik içinde giderek kudurganlaşan ve en basit kısmi demokratik haklara tahammül edemeyerek daha da saldırganlaşan komprador patron-ağa devletine karşı öfke, kin bilindikçe, bilindikçe derinleşiyordu. Nitekim emekçilerin nefreti 15-16 Haziran'da bir bomba gibi patladı.

İstanbul, Kocaeli, Bursa'da 200 bine yakın işçi ayağa kalktı. Şartelleri indirerek durdurdu makinaları

Aynen çeşitli kollardan gelerek birleşen derelerin yarattığı hırçın bir sel gibi işçi sınıfı da değişik kollardan akmaya başladı. Onun daha da coşkun bir sel olmasını engellemek için çeşitli alanlarda barikatlar kuruldu. Oysa kabarmış bu seli durdurmaya duvar yetermiydi ki? Yetmedi de, yıktı onları taştı. Bu sefer azgınlaşarak çığına dönen faşist Türk devleti onu durdurmak için toplarıyla, tüfekleriyle, panzerleriyle kan ve ateş kustu. Ama nafile. Faşist saldırıya göğsünü gererek ilerleyen emekçiler şehit ve yüzlerce yaralı vererek devam ettiler yollarına. Bunun üzerine, komprador patron-ağa devleti elindeki her imkânı polisini, ordusunu, MİT'ini, sivil faşist güçlerini, sahte işçi dostu sendika ağalarını vs. harekete geçirerek bu direnişi kanla bastırdı. Arkasından da sıkıyönetim ilân ettiler. Ancak ne varki, 15-16 Haziran'ların deneyimleri ve ondan çıkarılan dersler, tecrübeler daha da ileri mücadelelere hazırlanmak, Türkiye gerçeklerini daha da iyi görmek için güçlü silahlar oldular.

**NEDİR, 15-16 HAZİRAN'IN
DERSLERİ. ÖĞRETTİKLERİ**

Birincisi, bu işçi hareketi parlak bir şekilde isbatladı ki, devrim şiddete dayalı olacaktır.

Parlâmenter ve barışçıl mücadelelerle bu düzen yıkılmaz. Düzenin çerçevesi içinde hiç bir çözüm olamaz. Bu gerçek o zamanlar pasifist, parlâmenterist Aybar, Aren oportünizmine ağır bir şamar oldu.

İkincisi: Burjuva devlet teorisinin anlayışları olan hakim sınıfların ordusundan medet ummanın ne denli saçma bir hayal olduğu bu işçi direnişiyle bir kez daha isbatlandı. Devletin sınıflarüstü bir kavram olmadığı, onun bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki bir diktatörlük olduğu, sınıflar arası dengeyi sağlamanın değil temsil ettiği sınıfın hakimiyetini sağlayan bir araç olduğu bir kez daha gözler önüne serildi. Bizzat komprador patronların sıkıyönetim gölgesinde yüzlerce işçiyi işten atmaları, yüzlerce devrimci, demokrat, yurtseveri ağır hapis cezalarına çarptırarak zindanlara atmaları bu gerçeği bizzat deneyim içinde doğruladı.

Üçüncüsü: Devrimin kitlelerin eseri olacağı gerçeği pratik içinde bir kez daha ortaya çıktı. Bir avuç seçkin burjuva aydınınının iradesiyle devrimin olmayacağı isbatlandı. Bu devrimi böyle gören kendiliğindenci küçük-burjuva bireyci akımlara ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü: 15-16 Haziran işçi direnişinin kısa sürede bastırılması şu gerçeği gösterdi:

Devrim ilk başlarda şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalarla başarıya ulaşamaz. Bu işçi ayaklanmaları kırlara çekilmediği müddetce bastırılmaya mahkumdur. Çünkü devrim ve karşı-devrimin güç dengesi sorununa bakıldığında devrimin güçleri kırlarda daha da elverişli düzeydedir. Diğer yandan şehirlerin ablukaya alınması halinde ve kontrolün daha da basit olmasından ötürü sarılması halinde bu tür ayaklanmaların bastırılması daha da olanaklıdır. Bu ders İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın Türkiye devriminin yolu olarak ortaya koyduğu halk savaşının tek gerçekçi yol olduğunu bugün de isbatlıyor.

Beşincisi: En zor şartlarda da olsa devrimci mücadeleyi devam ettirmek ve bu doğrultuda emin şekilde ilerlemek için sağlam bir illegal örgütlenmeye ihtiyaç vardır. Bu işçi direnişi bu gerçeği isbatladı ve gösterdi ki, kanun dışı bir temel atarak çalışmalarını bu doğrultuda inşa etmeyerek salt legal yayın dergicilik çerçevesinde hareket edenler dağılmaya mahkumdurlar. Ki, o dönemde gelen sıkıyönetimle birlikte küçük-burjuva akımların dağılması, bazılarının yalınlığa kapılarak geri çark etmeleri bunun somut bir örneğidir. Bugün de bu gerçeği hayatın kendisi içinde daha da canlı görmekteyiz.

Altıncısı: 15-16 Haziran o dönem ülkemizde devrimci durumun ne denli olgunlaştığını açıkça gösterdi. Zaten onun ardından gelen sıkıyönetim bu nedenden ötürü idi. Bugün de 12 Eylül faşist cuntasına baş vurulması da bu nedenden gelmiştir. Biz bugün de bu derslere sınıksız sarılıyoruz. Ne varki, bugün de her boydan ve soydan oportünist akım bunlara sırt dönüyor. Bu derslerin isbatlandığı gerçeklere donkişotca saldırıyı elden bırakmıyor...

15-16 HAZİRANLARIN İSBATLADIĞI GERÇEKLER VE OPÖRTÜNİZMİN KLASİK TÜRKÜLERİ !

Hepimiz şunu çok iyi biliriz, 15-16 Haziran sonrası gelen bir sıkıyönetimle pusulayı şaşırarak sessizliği, mücadeleden geri çekilmeyi ve yeniden bir "demokratik" ortamın gelmesini beklemeyi yeğliyenler çıktı. Bunların şampiyonluğunu o zamanın PDA revizyonistleri yapıyorlardı. Onlar bu zorlu şartlarda kanun dışı bir örgütlenme temeli atarak bunun üzerine çalışmayı yükseltme yerine eski hantal, gevşek örgütsel yapıyı korumak istiyorlardı ki, sözkonusu şartlarda bunun devamının olanaksızlığı dağılmayı getirdi. Onlar, 15-16 Hazirandan ders çıkararak kendilerini düzeltme yerine sağcı çizgilerinde ısrar ettiler. Elbette bu onların ideolojik ve sınıfsal karakterlerinin bir sonucuydu. Tabi ki, sadece PDA değil bir dizi oportünist akım o zamanlar "burjuvazinin unutulması için geri çekilip bekleme" teorisini hortlamış ve kavga kaçkınlıklarına örtmeye çalışmışlardı. Ne var ki faşizmin 12 Eylül cuntasıyla birlikte kavga kaçkınlığının bu klasik örtüler altındaki türküleri yeniden piyasaya çıkarıldı. Bu bayrağı sallayanlardan biri DHB'dir. Onlar faşist cuntayla birlikte "devrimci durumun ortadan kalktığını" bunun için "geri çekilme" taktiği (!!) izlenmesi gerektiğini vaaz ediyorlar.

Bu anlayışla birlikte somut olarak Elbistan'da yaptıkları gibi faaliyetlerini feshediyorlar. Bu ortamda "maceracı davranılmamalı, propaganda faaliyeti esas alınmalı" adına piyasadandan çekiliyorlar. Peki bu anlayışın geçmişte PDA'nın ve döneş Lu, Su klişinin anlayışından ayrı bir yanı var mıdır? Hayır yoktur. Kendine devrimci diyenin bu zor şartlarda yapması gereken nedir? "devrimci durum yoktur" deyip köşeye çekilmesi mi.... Böylelikle çeşitli milliyetlerden halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine sırt dönerek onu omuzlama görevini terk etmesi mi gerekir? Hayır, bu yol ihanete varacak yolun döşenmesidir. Bu, faşist cuntanın saldırılarına, halkı itirazsız savunmamanın yoludur. Biz bu yolu bugüne kadar reddettik, reddediyoruz!

Bu tekerlemeleri okuyan sadece DHB'midir? Hayır, HK, HY, HB kendisini "Bolşevik" diyen bürokrat, mülteci revizyonist hizipten tutun her boydan oportünist aynı cilalarla devrim kaçkını yüzlerini maskeleye çalışıyorlar. Şimdi soralım bunlara, faşist cuntanın saldırılarıyla duraksayan devrimci durum nasıl ortadan kalktı? Bir ekonomik, politik istikrara mı kavuştu Türkiye. Halkın düzene karşı kını, nefreti yok mu oldu, ezilenler refaha mı kavuştu. Onlar hallerinden memnunlarını, hakim sınıflar istikrara mı kavuştu lar vs. Biz diyoruz ki hayır. Ezilenlerin sefaleti günbe gün daha da korkunçlaşıyor. Ezenler muazzam bir istikrarsızlık içinde, ekonomik, politik buhran hat safhada... Halkın öfke, kin, nefreti doruk noktasında. Şimdi ayağa fırlayıp hep bir ağızdan diyeceksiniz ki, öyleyse niye ayaklanmıyorlar? Size göre siz beyefendiler gibi oturacaksınız, devrimci durumun yükselişe dönüştürmede bir dış etken de olsa subjektif etkenin rolünü yadsıyacaksınız. Kenarda seyirci gibi bekleyip kitlelerden kendi, kendilerine devrim bekleyeceksiniz. Tam da armut pişip ağzınıza düşecekken söz sırasını kimseye vermeyip kahraman kesileceksiniz..... Yok öyle şey. İşte sınav. Bunu vermeyen kalır. Zor günlerinde kendisini terk ederek "izdivaca" çekilenlerin halkımız yüzüne tükürür.

Elbette bu anti-Marksist-Leninist akımların mücadelenin alabildiğince sertleşerek zorlaştığı bu ortamda

devrime sırt dönmeleri sınıfsal karakterlerine uygundur. Birincisi, onlar bu mücadeleyi omuzlayacak sağlam, illegal bir örgütlenmeye sahip değildirler. Geçmiş dönemin bazı rahat olanaklarından sarhoş dönen bu zavallılar kendilerini dergicilik ve legal gevşek bir yürüngeyle sınırlandırdılar. Bundan ötürü zorlu mücadele döneminin adamları olamazlar. Bu mücadeleyi yürütemezler.

İkincisi, izledikleri siyasi, ideolojik, askeri hat Türkiye gerçeklerine taban tabana zıttır. Şehirleri temel çalışma alanları alma, bastırılınca da gövdeyi yitirme, genel ayaklanmaya heveslenme %90'lık silahlı bir genel kitle ayaklanmasına raslanmadıklarından da bunu bekleme, geri çekilme gibi çareleri böyle zor dönemler-

de bunlar için doğal kılmaktadır. Ancak doğal olmayana şudur: Pratik kafalarına vurduğu halde ondan ders çıkarıp doğruları bulma çabası içine girmeme.

Zaten izlenen hattın yanlışlığı bunları dağılma, faaliyet yürütememe, şaşırıp kalma noktasına getirmiştir. Şu bir gerçektir, bugün ülkemizde her engеле rağmen işlerliğini sürdüren ve bu doğrultuda mücadeleyi ilerletmeye çalışan yegane güç Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezesi TKP/ML'dir. Peki neden her türden zorluğa rağmen bu teşkilât ayakta dindik kalarak yoluna devam edebilmektedir? Bunun izahı şudur: TKP/ML doğru siyasi, örgütsel, ideolojik askeri bir hat izlemektedir de ondan. Bu durum görülmesi olanaksız derecede bir sır değildir, aksine her gün gerçek bin kez pratikle doğrulanmaktadır. Nasıl?

TKP/ML her dönem ülkemiz partilerinde illegal örgütlenmenin esas olduğunu vurgulamış. Bu teorik tesbiti pratiğe geçirmiştir. Örgütsel yapısını esas olarak bu temelde düzenlemeye çalışmıştır. Bunun için de, kök ve gövdesiyle hakim sınıflarca bilinmemiştir. Ayrıca bu konudaki anlayışının sonucudur ki, hantal, gevşek bir yapı yerine dayanıklı, mücadeleci bir örgüt çıkmıştır.

İşte bunun kökü kolay, kolay gelmez. Ve de saldırılarla bu yapı kolayca dağıtılmaz. Daha da zorlu dönemlerde mücadeleyi sürdürebilecek dayanıklılıkta olduğu için şaşırılmaz.

TKP/ML çalışmada esas alanların kırsal kesimler olduğuna sürekli işaret etti. Buna göre faaliyetini düzenlemeye çalıştı. Hal böyle olunca sarılarak kuşatılan şehirlerde darbe yemekle yolunu kaybetmez. Ki, her zorluğa rağmen hareket sahası vs. özellikleri açısından daha da avantajlı olan, kırlarda esas gücünü korumak, diğerlerine rağmen daha da olanaklıdır. Ne varki bunun önemini görmeyenler, meselâ HK bir dönemler "TKP/ML'ciler kırlarda battaniyelerine sarılıp gerillacılık oynuyorlar" diye alay ediyordu. Peki bugün Türkiye gerçekleri nelerdir. Şehirlerde yoğunlaşarak daha da etkili darbeler olanağı bulan faşist saldırılara karşı ne yapılmaktadır. Yine Kızılay'ların, Taksim'lerin, Kordonboyların göbeğinde mi kalınmaktadır. Öyle de olmuyor. Öyleyse kırlara gidilme "yatmak" olduğuna göre gitmeyin de görelim.

TKP/ML Türkiye devriminin yolunun Halk Savaşı olduğunu ortaya koydu. O, iktidarın kırlardan şehirlere doğru parça, parça alınacağı uzun süreli bir savaşın gerekliliğine işaret etti. Ve de kitlelerin birden bire % 90'lık bir oranla silaha sarılarak genel ayaklanamayacağını önceden koydu. Bunun da ülkemizin ekonomik, siyasi yapısının bir sonucu olduğunu doğru olarak tesbit etti.

Bunun içindir ki, "kitlelerin hepsi ayaklanmıyor, öyleyse devrimci durum yoktur" hayaliyle yaşamadı. Bu olmayınca da umutsuzluğa kapılmadı. Ve de geri çark etmesi olanaksızdır. Neden? Çünkü o bunun olamayacağını bilinçli olarak ortaya koydu.

TKP/ML her dönem her türden mücadelenin silahlı mücadeleye hizmet eder şekilde ele alınmasını savundu. Bunun için de, her türden barışçıl mücadelenin örgütlenmesinin olanaksız hale geldiği faşist cunta şartlarında bu yapılmıyor diye umutsuzluğa düşmedi. Oysa sorunu salt barışçıl mücadele sınırları içinde ele alanlar pek tabii ki bunun olanaksızlaştığı ortamda şaşırırlar. Ve de iş yapmayı tatil ederler. Zaten alıştikları, yaptıkları tek iş dergicilik, yayıncılık, salt ajitasyon, nutuk olduğu içindir ki, bu olanaklar tükendiğinde pılı partiyi toplayarak yurt dışına çıkıp mevzilendiler. O faaliyetlerinin olanaklı olduğu YD'nda mevzilenerek gazel okumaya başladılar.

MENŞEVİK HİZİBİN 15-16 HAZİRAN'LA DOĞRULUĞU BİR KEZ DAHA İSBATLANAN GERÇEKLERE SALDIRISININ TEMELİ KOFTUR:

15-16 Haziranın canlı pratiğın kendisiyle isbatladığı gerçeklerden öğrenilmesi gerekirken kendisine "Bolşevik Partizan" diyen menşevik hizip bu derslere saldırmaktadır. Onlar, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın 15-16 Haziran pratiğında doğrulanmış tesbitlerine sırt dönmekte ve tam bir pişkin iki yüzlülükle saldırı düzenlemektedirler. Başta İK'ya yaklaşımlarıyla ilgili anlayışlarını şöyle ortaya koymaktadırlar: "İbrahim yoldaşı anmak.. Onun doğrularına sahip çıkmak; hata ve eksikliklerini aşmak, partiyi bolşevikleştirmek demektir." Aynı sözlere yabancı olmamak gerek. Bu satırlar bir dönemin KK hizibinin sarıldığı lâflardır. Onlar da "geçmişlerini aşmak İK'nın hatalarını atmak" doğrultusunda ortaya çıktılar. Nitelikli oportün-

nist saflara yaklaşırlarken HK, HY (o dönemin üçlü bloğunun önemli iki ögesi) "bu yoldaşlar kendilerini aşıyorlar". Diye onlara kucak açmış ve nitekim hizip İK'ya göstermelik de olsa dediği ML'dir laflarını da terketti. İşte YD hizibinin okuduğu türkü de yeni değil, eskidir. Sadece "DHB" ve bugünkü menşevik hizip değil, Militan Gençlik (HY), HK'da yeniden toparlanma, varolma mücadelesi verirlerken geçmişin mirasında "İK'dan öğrenilmesi" gerektiğini vaz ettiler. Bir yandan da "onu aşmak için uğraşılmalı" adına sahtekârca sahip çıkmaya çalıştılar. Nitekim onların da vardıği nokta İK'ya bağnazca saldırı noktası oldu. Menşevik hizibin varacağı yer de budur. Onlar çok iyi biliyorlarki, İK doğru görüşleriyle haklı bir prestije sahiptir. Birden ona açıkca saldırılsa varlık koşulu tehlikeye girebilir. Onun için de meşhur taktikleri olan "adım adım, parça parça saldırı, kafalara soru takmak, ordan kaptırarak hücumu geçmek" taktiğini kullanmaktadırlar. Ancak ne varki, yüzlerini gizleyemediler. Hesapları bozuldu.

Şimdi de YD hizibinin "İK'nın 15-16 Haziran'da çıkardığı derslerden yanlış olanlarını eleştirme, onu eşma" incilerine bakalım.

"15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden, bu direnişin 'işçi ayaklanmalarının' bastırılmaya mahkûm olduğunu, gösterdiği sonucunu çıkarmak, ancak zorlama 15-16 Hazirana olmadığı bir nitelik vermek ile mümkündür"

"İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, Türkiye'de devrimin askeri yolu olarak Halk Savaşı yolunun geçerliliğini isbatlamak için burada gerçeği zorlamakta; 15-16 Haziran İşçi Direnişinde çıkarılması imkânsız bir ders çıkarmaktadır." vs. demektedirler.

İlkin şunu diyelim ki, İK 15-16 Haziran direnişinin başından beri komünist bir önderlik taşımadığını "İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi" (S.E.syf.273) olduğunu ortaya koydu. Ve de hizibin "bastırılma" sorununu kendiliğinden ayaklanma olduğu için bastırılması mümkün oldu noktasına bağlaması saçmalıktır. Buradan da çıkarak İK'nın bu bastırılma sorununu genelleştirdiği yani komünist partisi önderliğinde de olsa bastırılabilineceğiyle meseleyi açıkladığını söylüyorlar.

Şurası doğrudur: Komünisti partisi önderliğinde de olsa ilk başta şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalar bastırılmaya mahkûmdur. Çünkü bunu devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesi bunu doğurmaktadır.

Ancak dikkat edilmesi gereken şudur ki, bu bastırma ilk başta ortaya çıkan şehirlerdeki kırlara çekilmeyen ayaklanmalar için söylenmiştir. Yoksa kırlık alanlarda gelişen mücadeleyle desteklenerek şehirlerde ortaya çıkan ayaklanmalar için "bastırılır" sorunu söylenmemiştir.

Ayrıca şunu da belirtelim ki, şehirlerdeki ayaklanmaları kırlara çekmek demek; ayaklanan insan gücünü kıra göndermek değildir. Bu kırlarda yürütülen çalışma örgütlenmenin yarattığı temelle şehirlerdeki ayaklanmanın desteklenmesidir. Yoksa ilkin şehirde ayağa kalk, baskı artınca da kıra geç orada iş yapmaya çalış. Soruna fokocu küçük-burjuva maceracı akımlar böyle yaklaşmaktadırlar. Menşevik hizibin mantığı da budur. Kırdaki temel atmayıp baskı gelince kıra insan gücünü aktarmakla kırdaki kök tutulamaz. Sorun budur.

Gelelim menşeviklerin bir başka zırvalığına. Onlar şöyle diyorlar:

"15-16 Haziran işçi direniş, komünistlerin, ML'lerin önüne işçi sınıfının reformizm ve revizyonizmin etkisinden kurtarılması, öncü kesimlerinin komünizm davasına kazanılması görevini acil görev olarak koymuştu.

Ne yazık ki, İK yoldaş ve diğer komünistler 15-16 Haziran direnişinden çıkarılması gerekli olan bu derisi çıkarmadılar." (abç)

Şunu belirtelim ki, "İK'nın işçi sınıfının önemini yadsıdığı" söylemek siyasi sahtekârlıktır. Peki durum böyle olsaydı. Neden İK işçi sınıfının en ileri öğelerinin birliği olan bir KP kurdu ve bunun tayin edici önemine sürekli parmak bastı?

İşte menşevikler işçi sınıfının kazanılması sorununu proletarya partisinin önemi sorunundan ayrı düşünüyorlar. Onlar bunu işçiler içinde propaganda çalışmasına indiriyorlar. Oysa KP bu değil, işçi sınıfının ileri öğelerinin birliğidir. Sınıf ve parti meselesinden nasibini almıyan menşevikler sapla samanı birbirine karıştırıyorlar.

Devamında menşevik hizip şöyle diyor:

"Şehirlerde sınıf mücadelesi, kırlara oranla çok daha büyük bir hızla gelişmesine rağmen, şehirlerde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın tali olduğu söylenmeye devam edildi."

Başta şunu belirtelim ki, şehirlerde çalışmanın tali olması sorunu YD hizibinin anladığı çalışmaya tatil etmek değildir. Çalışmada kavranan esas alanlardaki çalışmaya hizmet eder şekilde tali alanlarda da yoğun çalışma demektir. Mekanik bir kafaya sahip YD, esas tali ilişkisinde ikinciye reddetme teorisi düşünüyor. Bu saçmalaktır. Ki, eskiden de PDA'dan tutalım da her cinsten oportünist bu mevzide Marksist-Leninistlere saldırıyorlardı. Buna ta o dönemde İK yoldaşın tavrı bellidir. "Şehirlerde çalışmayı reddediyorlar" diye avazı çıktığıınca bağırانların siyasi mücadelede aciz, iftiracı olduklarını ortaya koyuyordu. Aynı koronun kara bayrağını sallayan YD hizibi de tutturamayacaktır. Yine belirtelim ki, çalışmalarda kırların esas çalışma alanları olması sorunu devrim, karşı-devrimin güçler dengesinde kırların devrimin güçleri açısından daha da elverişli olmasında yatar. 12 Eylül faşist cuntasıyla birlikte bu gerçek bir kez daha doğrulanmıştır. Şehirlerdeki çalışmalarda yenilen bazı darbelerle birlikte pılı partiyi toplayıp kıra çekilmeyi hazırlanmanın anlamı nedir? Ama yok, oralarda kök salmadıktan sonra baskının yoğunlaşmasıyla birlikte kıra çekilmek, toprağın derin-

liklerine kök salmayan, yüzeyde toprağa zorla yapıştırılmaya çalışan köksüz kuru bir kazağa benzer.

Ayrıca bir kez daha belirtelim ki, işçi sınıfının devrimde önderliği sorunu siyasi, ideolojik, örgütsel bir önderliktir. Bu komünist partisi aracılığıyla sağlanır.

Sonuç olarak şunu da söyleyelim: "kahramanca" piyasaya çıkıp işçi sınıfı içinde çalışmaya önem verilmiyor diyenler, Türkiye devriminin bir dizi meseleleri için uzaktan gazel okuyanlar, ne denli samimidirler? Niçin kendileri gidip bunu yapmıyorlar. Türkiye halkıyla madden ve ruhen kopuk olan hizip ne kadar samimi olabilir.

Sorun sadece çeşitli konularda teorik tesbitler yapmakla bitmez.

Önemlisi onu hayata geçirme yönündeki uğraştır. Teori ve pratik arasındaki bağı kavramayan onları birbirlerinin karşısına çıkaranların mantığı diyalektik materyalist olmaz. Sesleniyoruz hizibe:

Esas tesbit ettiğiniz çalışma alanlarına gidin. Devrim yapacağınızı iddia ettiğiniz ülkeye gidin, buradan emir ve tesbitle Türkiye'de devrim kendiliğinden olmaz. Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi Almanya'dan emirlerle devrime kumanda etmez. Bu konuda geleneksel mülteci özelliklere sahip revizyonistlerin derekesine düşüyorsunuz.

- Belki bizlere de soracaksınız, onu da söyleyelim. Türkiye proletaryasının öncü örgütü kök ve gövdesizle Türkiye'dedir.

- O bu zorluğa rağmen Türkiye devrimine en önde yol gösteriyor.

- Tesbitlerine uygun örgütlenip mücadele ediyor.

Kısacası o, Türkiye'de sınıf mücadelesinin sıcak ateşi içinde halkımızın Demokratik Halk Devrimi mücadelesine önderlik ediyor. 15-16 Haziranın çıkan derslerinin işaret ettiği gerçeklere sım sıkı sarılıyor.

Demokratik Halk Devrimi mücadelesini aydınlatan bir fener olan Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezesinin yol göstericiliğindeki devrim mücadelesi yok edilemeyecektir. Faşist cunta çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını teslim alamıyacak, kaçınılmaz sonu olan çöküşten kurtulamıyacaktır.

- YAŞASIN 15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ !

- 15-16 HAZİRAN DERSLERİNİN BİZZAT İSBATLADIĞI GERÇEKLERE KARŞI ÇIKMAK UMUTSUZ BİR ÇİRPİNİŞTİR !